

KAPITOLA 2

Louisa vřískla a Frankie trhl rukou k sobě.

„Je tohle normální?“ zeptal se pobledlý Charlie.

„To muselo být průvanem,“ řekl Frankie. „Pomozte mi to znovu otevřít.“

„Já budu hlídat,“ navrhla Louisa.

Poodešla, aby si stoupla ke dveřím, a Charlie přeskočil provaz a postavil se Frankiemu po boku. Oba uchopili víko rakve a zatáhli. Najednou ucítili závan horkého vzduchu a víko bylo otevřené.

„Už zase!“ zasténal Charlie.

Frankiemu přelétl přes rty úsměv. Po míči nebylo v sarkofágu ani stopy, ale místo něj tam vířila barevná brána.

„Čas pro další dobrodružství,“ řekl Frankie.

Charlie se zamračil. „Tentokrát si nejsem jist.“

Louisa, která stála na stráž, najednou zalapala po dechu. „Blíží

se Donaldák! Rychle!“ Vmžiku přiběhla a vrhla se do portálu.

„Přichází?“ zeptal se Frankie.

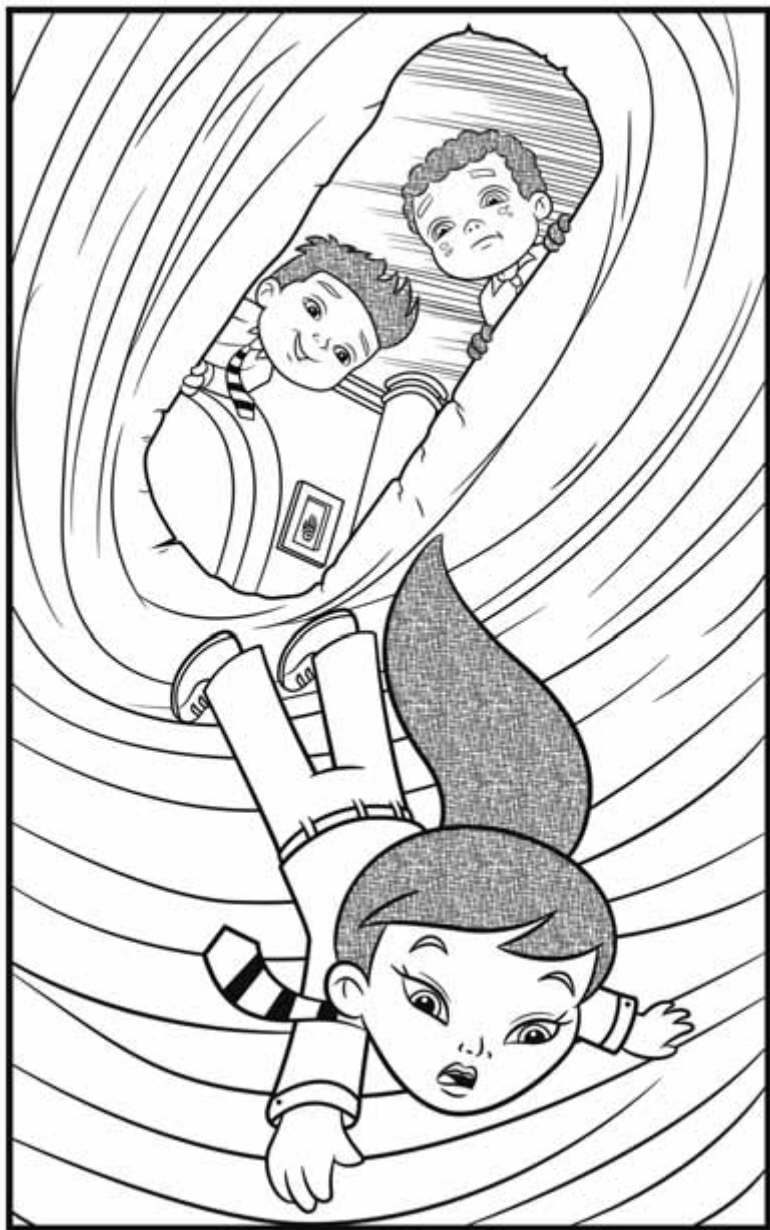
„Myslím, že teď už nemám na výběr,“ poznamenal Charlie a skočil za Louisou.

„Kam jste všichni zmizeli?“ zvolal pan Donald. „Autobus odjíždí za pět minut.“

Frankie uviděl, jak se chodbou blíží učitelův stín.

„Teď, nebo nikdy,“ zamumlal a vstoupil do sarkofágu.

„Áááá!“ Frankie padal a zmítal sebou na všechny strany. Do úst se mu dostalo něco písčitého a Frankie ztichl. Svět se proměnil v jedinou

šmouhu. Frankie zběsile pomrkával, ale nic kolem sebe neviděl.

Ještě se stačil otočit a pak dopadl na záda.

Frankie otevřel oči a přímo nad hlavou uviděl slunce ve tvaru zlatého kotouče. Obloha měla tu nejčistší modrou barvu, jakou kdy viděl, bez jediného mráčku. Mezi prsty ucítil písek.

„Kde to jsme?“ zeptal se Charlie překvapeně.

Frankie se posadil a uviděl obrovskou písečnou dunu, která se nad ním tyčila.

„Jsme v poušti,“ odpověděl mu. Stoupl si na nohy a oprášil si oblečení.

Jenže tohle oblečení nebylo jeho. Podobně jako Charlie i on měl na sobě Iněnou tuniku a kolem beder omotaný opasek. Louisa měla modré šaty, které jí splývaly až ke kotníkům.

Frankie se rozhlížel, ale viděl jen písek rozprostírající se všude kolem, kam oko dohlédlo.

„Ten kouzelný míč nás sem přivedl určitě jen proto, abychom zde sehráli další zápas,“ poznamenal.

Charlie vyplivl z pusy písek a zakryl si oči před sluncem rukavicí.

„Možná, že se porouchal,“ řekl,
„protože jsme kdesi, kde lišky dávají
dobrou noc.“

„A nemáme žádnou vodu,“ dodala
Louisa. Podívala se dolů a vyjekla.

„Co je tohle?“

Písek pod jejíma nohama se
pohyboval. Něco se pod povrchem
země kroutilo, když tu se objevil
chlupatý čenich a po něm celá psí
hlava.

„Max!“ zvolal Frankie.

„Co tady stojíte!“ zaštěkal psík.

„Pomozte loveckému psu dostat se
z toho ven, ne?“

Frankie klekl na kolena a začal
písek odhrabávat. Max se vysvobodil

a otřepal se, aby se zbavil písku v srsti.

„Výborně,“ zaňafal. „Právě jsem si pěkně dřímal u zadních vrátek.“

„To tě sem musel přivést ten kouzelný míč,“ odpověděl mu Frankie, „i když jsi s námi v muzeu nebyl.“

„Přivést? Kam vlastně?“ zeptal se Max.

Frankie jen pokrčil rameny a vykročil vzhůru po úbočí pískové duny. Nad hlavou mu pálilo slunce. Ostatní se loudali za ním a nohy se jim bořily do sypkého písku.

Když se Frankie dostal na vrchol duny, zůstal překvapením stát. V dáli se z písku zvedala obrovská

pyramida, jejíž obraz se vlivem horkého vzduchu, stoupajícího od země, mihotal.

„Jsme ve starověkém Egyptě!“
vydechla Louisa.

„Ale kde jsou naši soupeři?“
zeptal se Charlie.

Frankie ukázal na pyramidu.
„Hádal bych, že je najdeme tam.
Pojďme!“

Všichni se pomalu vlekli po druhé straně duny směrem k pyramidě.

„Je větší, než bych si kdy dokázala představit,“ žasla Louisa. „Víte, že stavba pyramid trvala někdy i více než dvacet let? Museli dotáhnout obrovské kamenné kvádry až od Nilu a to vše ručně. Některé pyramidy měly i více než milión takových bloků.“

„Páni!“ zvolal Charlie. „To by byla ještě větší nuda než matika.“

Max jim stačil jen s obtížemi, protože mu tlapky zapadaly pořád do písku. Frankie se sehnul a zvedl ho. Když se opět napřímil,

spatřil dvoukolový vozík, tažený velbloudem.

Kočí projel kolem nich a Frankie zjistil, že vozík je prázdný.

„Co tady děláte, tady v poušti a v takovém vedru?“ zeptal se jich muž.

Frankie přemýšlel, jak odpovědět, ale pak se rozhodl říct pravdu.

„Jsme tu kvůli fotbalovému zápasu,“ odpověděl.

„Tak to jsme všichni,“ poznamenal vozka a uvelebil se zády na velkém polštáři. „Komu fandíte?“

„My totiž hrajeme,“ řekl Frankie.

„Jsme Frankieho fotbalový klub,“ dodala Louisa.

Muž se na ně na chvíli slavnostně zadíval a pak propukl v smích.

„To je opravdu legrační!“ zvolal.

„Skoro jste mě dostali!“

„My to ale myslíme vážně,“ přidal se Charlie a zvedl ruce do výše.

„Proč si myslíte, že nosím tohle?“

Muž opět zvažněl. „Nevím, proč nosíte rukavice v poušti,“ odvětil. „Spíše tu v poušti naleznete sněhuláka, než že by partička dětí porazila tým krále Tuta.“